

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

I

Μεγίστη ἦτο ἡ θλίψις τοῦ καπετάν Ἀνδρέα διότι δὲν εἶχεν υἱόν, τὸν ὅποιον μικρὸν ἔτι θὰ ὠδήγει εἰς τὴν θάλασσαν, καθήμενον μεταξὺ τῶν σχοινίων καὶ τῶν δικτύων, — καὶ ἡ αἴτησις εἰς γάμον τῆς μόνης θυγατρὸς τοῦ ὑπὸ νέου « τῆς στερηᾶς » τῇ ἐφαίνετο ἡ μεγίστη τῶν ὕδρων.

Α! βεβαίως! ἦτο ῥωμαλέος καὶ σοβαρὸς νέος, εὐφυής, εἰλικρινής καὶ ἱκανὸς νὰ ἐμπνεύσῃ αἰσθημα. διότι καὶ ἡ Λουίζα ἐξ ἄλλου εἶχε τὴν ψυχὴν πλήρη ἐνείρων καὶ πένθων.

Ἡ μήτηρ, ἂν καὶ ἐσέβετο τὰς ἰδέας τοῦ συζύγου τῆς, οὐχ' ἦττον ὅμως δὲν ἦτο ἀναίσθητος εἰς τὴν γλυκύτητα τοῦ τόσον εἰλικρινοῦς καὶ σιωπηλοῦ τούτου ἔρωτος· καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὰς ἐσπέρας τῆς ἐπιτυχοῦς ἀλίας, ἐμεσολάβει ὑπὲρ τῆς Λουίζης καὶ προσεπάθει νὰ μετατρέψῃ τὰς ἰδέας τοῦ πατρὸς τῆς.

— « Ξεύρεις, καπετάν Ἀνδρέα πῶς εἶσαι κακὸς πατέρας; Δὲν σκέπτεσαι πῶς δὲν εἶσαι παρὰ ἓνας πτωχὸς ψαρᾶς; καὶ τί ἔμπορεῖ νὰ φέρῃ στὴν κόρη μας τὴν εὐτυχίαν; Ἐνα καλὸ χωράφι, μὲ καμμιὰ δωδεκαριὰ ἀγελάδες ... τί λές; ... καὶ ἄλογα....

— Καλὰ, ἂς πωλήσῃ ὅ,τι ἔχει, ἂς ἀγοράσῃ μίαν βάρκα, καὶ εἶναι δικὸς μας!

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν τίποτε; ἂν ἦτο ψαρᾶς σὰν καὶ σένα, δὲν θὰ ἦτανε πλούσιος.

Ἀγελάδες, χωράφι, μάλιστα! ... παρὰ ψάρια!...

— Δὲν λέγω ὅχι, ἀπῆντησεν ἀμετάβλητος ὁ καπετάν Ἀνδρέας ξέων τὸ οὖς· ἀλλὰ διὰ νὰ εἶναι ἓνας ἄνθρωπος, σωστὸς ἄνθρωπος, πρέπει νὰ εἶναι ναύτης.

— Οἱ πρόπαπποι τοῦ ἦσαν, φαίνεται. Ἐπειτα οἱ ἄλλοι ἔμειναν εἰς τὴν στερῇ καὶ αὐτὸς δὲν μπορεῖ περὶ νὰ γίνῃ ναύτης, ἐπειδὴ εἶναι τὸ στήριγμα τῶν γονέων του, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ πολὺ. Καὶ ἔχει δίκαιον, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Δὲν λέγω ὅχι!....

— Κι' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει ν' ἀγαπᾷ τὴν θάλασσαν! Τὴν Κυριακὴν, τὸ ξεύρεις πῶς ἡ μόνη εὐχαρίστησίς του εἶναι νὰ πηδῇ σὲ μιὰ βάρκα καὶ νὰ ἐλθῇ ἀπὸ τὸ Σαλενὲλ εἰς τὸ Οὐϊστρεχαμ. Καὶ Θεέ μου! δὲν τὸν εἶδες καμμιὰ φορὰ νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸν λιμένα μὲ τρικυμία καὶ νὰ περνᾷ τὴν θάλασσαν γὰρ τίποτε, γιὰ διασκέδασιν, διότι ἔχει τὴν ἀγάπην τῆς θάλασσας εἰς τὸ αἷμά του, ἀπὸ μικρὸν παιδί.

— Εἶναι παλληκάρη! Δὲν φοβάται τίποτε! συμφωνῶ. — ἀλλὰ εἶναι « τῆς στερηᾶς »....

Ἀπὸ ἐξ ἡδῆ μηνῶν ὁ καπετάν Ἀνδρέας ἀνθίστατο εἰς τὴν ἡσυχον ἐπιμονὴν τῶν ἐρωτευμένων ἂν καὶ δὲν ἐφανερώνε τὴν δυσἀρέσκειάν του. Δὲν εἶχεν ὅμως τὴν δύναμιν νὰ τοὺς χωρίσῃ· ἄφινεν αὐτοὺς νὰ συνομιλῶσι μὲ ἀθρότητα ἐπὶ τῆς προκυμιάς, κατὰ τὰ ἀπογεύματα τῶν Κυριακῶν. Καὶ ἴσως ἡ ἰσχυρὰ αὐτῶν ἐλπίς,

ἐκλόνιζε τὴν ἀπόφασιν τοῦ καπετάν Ἀνδρέα, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ἐννοῇ.

Πάντες οἱ ἀλίες τοῦ Οὐϊστρεχαμ ἐνδιεφέροντο νῦν μετὰ συμπαθείας ὑπὲρ τῆς μικρᾶς ἐκείνης χαριέσσης ἐρωτευμένης, καὶ βεβαίως ὁ καπετάν Ἀνδρέας, κατ' αὐτοὺς, δὲν εἶχε καὶ τόσον δίκαιον.

— Ἀφοῦ ἀγαπῶνται, καὶ ἡ τύχη των εἶναι καλὴ!

— Ἐπειτα ἡ στερῇ εἶναι περὶ σίγουρη ἀπὸ τῇ θάλασσαν.

Ὁ καπετάν Ἀνδρέας ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του φαινομενικῶς μὲν κωφὸς εἰς τὰ σκόμματα τῶν συντρίφων του, σκόπτων δὲ καὶ αὐτὸς ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ τὸν δυστυχῇ Βίκτωρα, τὸν ὑπομονητικὸν ἐραστήν, ὃν ἐδέχετο μὲν ὡς φίλον, δὲν τῇ ἔλεγεν ὅμως καὶ τὸ « Ναί ».

Ἐν τούτοις, ἐνδομύχως ἐκ συμπαθείας πρὸς αὐτὸν καὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν Λουίζαν, ἣν ἐλάτρευεν, ὁ καπετάν Ἀνδρέας ἠύχετο νὰ ἐπέλθῃ περιστατικὸν τι τὸ ὅποιον θὰ ἠδύνατο, χωρὶς νὰ προσβάλῃ τὴν φιλαυτίαν του, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ εἴπῃ τὸ « Ναί! ».

II

Εὐρισκόμεθα περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου. Τὸ ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου, πασιφανῇ σημεῖα εἶχον προαναγγεῖλῃ ἀτμοσφαιρικὴν ταραχὴν καὶ αἱ ἀλιευτικαὶ λέμβοι ἐφάνησαν εἰσρχόμεναι ἐσπευσμένως ἐντὸς τοῦ λιμένος. Τὴν πρωτὴν τῆς Κυριακῆς αἱ ἐν τῷ πελάγει ἀναχθεῖσαι ἐσπευσαν νὰ ἐπιστρέψωσι. Καί, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἡ μέχρι τοῦδε γαληνιώσα θάλασσα, ἐξωγκωθὴ αἰφνιδίως, ἐγείρουσα φοβερά, παμμεγέθη κύματα, ἅτινα ἐθραυνεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.

Πέριστα, ἡ θύελλα ἠύχρησε περισσότερον, καθιστῶσα ἀγρίαν τὴν θάλασσαν.

Ἄνευ ἐργασίας, οἱ ἀλίες εἶχον συναθροισθῇ ἐπὶ τῆς προκυμιάς, πέριξ τοῦ κώδωνος ἐξ οὗ ὁ ἰσχυρὸς ἀὴρ ἀπέδιδεν ἐνίοτε βραχεῖς καὶ πενθίμους ἤχους, τρόπον τινὰ ἐπικηδεύους τῆς διακεχυμένης ἐκείνης ἀγωνίας.

— Παλιόκαιρος!

— Βέβαια — βέβαια!.... μόνον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ μπορούσε κανένας νὰ σωθῇ.

Καί, αἰφνης, ἡ καταιγὶς ἐξέσπασε, φωτίζουσα ὅλην τὴν μέλαιναν ἐκείνην ἑκτασιν τῆς θαλάσσης, ἐνῶ συγχρόνως γενικὸς κατακλυσμὸς ὕδατος ἤρχισε νὰ πίπτῃ.

Οἱ ἄνδρες ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν νὰ μένωσι, μαγνητιζόμενοι ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ μεγαλείου τῶν στοιχείων.

Παρετήρουν τετυφλωμένοι σχεδὸν ὑπὸ τῶν ἀστραπῶν καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἀνέμου.

Αἰφνης εἰς ἐξ αὐτῶν ἠγέρθη, διαπερῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὰ σκέτη τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ὀρίζοντος.

— Μιὰ βάρκα! ... ἐκεῖ, πρὸς βορρᾶν... κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς μας!

Πάντες προσέβλεψαν μετ' ἀγωνίας καὶ συνεσφιγμένης καρδίας:

— Ἀλήθεια!... μιὰ βάρκα!... εἶναι χαμένη!

Ἐφαίνετο ταλαντευομένη ἐν μέσῳ τῶν γιγαντιαίων κυμάτων. Ὁδηγομένη μεθ' ἱκανότητος καὶ ἀταραξίας θαυμασίας, ἥτις ἀπέσπα ὑποκώφους κραυγὰς θαυμασμοῦ, προὔχρει ἐν τούτοις, διευθυνομένη πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος. Προὔχρει, κρατουμένη ὑπὸ υπερανθρώπου θελήσεως, παλαίοντα κύμα πρὸς κύμα πρὸς τὸν θάνατον.

Οἱ ἄλιεὺς διέκρινον ἤδη ὅτι ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ δύο μόνον ἀνθρώπων: ὅς, ἐνὸς γέροντος ἁλιεύς, χειριζομένου μετὰ θαυμασίου θάρρους τὰ ἱστία της καὶ ἐνὸς νεανίου ἡμικεκλιμένου ἐπὶ τοῦ πηδαλίου, ὅπως κρατῇ αὐτὸ στερεώτερον καὶ ἔχοντος ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν γέροντα ὅπως λαμβάνῃ τὰς διαταγὰς του.

Ἀλλ' αἰφνης ἡ λέμβος κατελήφθη ἐκ τῶν πλαγίων καὶ ὁ ἱστὺς αὐτῆς κατέπεσεν!

Ὁ ἀνὴρ ἔπεσεν... Ἡ λέμβος ἐκινήθη μετὰ σφοδρότητος, ἐφάνη ἔτι θὰ βυθισθῇ.

..... Κατόπιν εἶδον τὸν γέροντα ἀνεγειρόμενον καὶ ὁρμῶντα ἐπὶ τοῦ πηδαλίου, ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰσορροπίαν.

Οἱ ἄλιεὺς προσέβλεψαν ἀλλήλους, σιωπηλοί, κατεχόμενοι ὑπὸ σκέψεως ἣν οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐκφέρῃ.

— Ἐμπρός, παιδιά!... πῶς ἔρχεται μαζί μου;

Ἦτο ὁ καπετὰν Ἀνδρέας.

Πάντες, ἐντρομοὶ ὠπισθοχώρησαν αὐτομάτως, ἀφίνοντες αὐτὸν μόνον.

Ὁ καπετὰν Ἀνδρέας ἐπανάλαθεν:

— Εἰ! λοιπόν! παλληκάρια;

Μία χεὶρ ἐδράξατο τῆς ἰδικῆς του:

— Ἐγώ, καπετάνιε.....

— Σὺ; ... Βίκτωρ!...

— Ναί, ἐγώ, τὸ παιδί «τῆς στερηθῆς»!...

Ὡραῖος ἐν τῇ καθήκοντι, διὰ μιᾶς κινήσεως τῆς χειρὸς ἀπορρίψας τὸν ἐπενδύτην, ὁ Βίκτωρ ἔστη θαρραλέος πρὸ τοῦ ἐκπεπληγμένου γέροντος.

— Σὺ; ἐπανάλαβε, σὺ;.... Για ἰδέ!... Οἱ γεροντότεροι σύντροφοι διστάζουν!

— Ὅχι! Ὅχι! ἐρχόμεθα μαζί σου, ἀνέκραξαν πολλοί, παρασυρθέντες ὑπὸ τοῦ παραδείγματος, αἰσχυρόμενοι ἴσως διότι προέλαβεν αὐτοὺς ὁ ἔραστής τῆς Λουΐζας.

— Καλά, παλληκάρια!... Μοῦ χρειάζονται τέσσαρες διὰ κολύμβημα, τέσσαρες διὰ τὰ κουπιά!...

— Εἶμαι ὁ τέταρτος! εἶπεν ὁ Βίκτωρ.

— Καὶ ἐὰν δέν θέλαμεν; ἠρώτησεν ὁ καπετὰν Ἀνδρέας ἀτενίζων διὰ τοῦ μικροῦ μέλανος ὀφθαλμοῦ, τὸ σπινθηροβόλον βλέμμα τοῦ νέου.

— Ἐὰν δὲν θέλετε;.... Ὅταν θὰ περνᾶτε θὰ πέσω ἀπὸ τὸν κυματοθραύστην καὶ θὰ ἀναγκασθῇτε νὰ μὲ πάρετε!

— Καλά, παιδί μου! εἶπεν ὁ γέρον ἁλιεύς μετὰ βαθείας συγκινήσεως.... Ἐμπρός!...

III

Μετὰ κόπου, τὸ πλοίαριον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἤδη ὑπὸ τὴν ἰσχυράν ὥθησιν ἐξ κωπῶν, — διότι

δύο ἄνδρες ἤρχισαν ἀμέσως νὰ κενῶσι τὸ ὕδωρ τὸ ὅποιον εἰσήρχετο, — οἱ σωτήρες διηυθύνοντο πρὸς τὴν κινδυνεύουσαν λέμβον, ἣν ἀκατάβλητος θέλησις, διὰ μόνου τοῦ χειρισμοῦ τοῦ πηδαλίου, ἐκράτει ἐπὶ τῶν ἀφρίζοντων κυμάτων.

Ἐπὶ τῆς ἀμμόδους παραλίας ὁ ὄμιλος τῶν ἁλιέων εἶχεν αὐξηθῇ ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐκλαίον σιωπηλῶς· καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς ἡ Λουΐζα καὶ ἡ μήτηρ της ἔμενον ἐνηγκάλισμέναι, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀγωνιωδῶς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἐτοίμης νὰ καταδροχθῇ τὰ πάντα θαλάσσης.

Ὁ γέρον, ὅστις εὗρίσκετο ἐπὶ τῆς κινδυνεύουσας λέμβου, πρὸ τῆς ἐπικειμένης βοήθειας, προσβίνει εἰς ἀπελπιστικὴν πρᾶξιν. Καταλιπὼν τὸ πηδάλιον εἰς τὸν νέον, ἐγείρει τὸν θραυσθέντα ἱστὸν καὶ ἀναρτᾷ ἱστίον τὸ ὅποιον διαχειρίζεται θαυμασίως.

Τοιοιτοτρόπως κατορθώνει νὰ προχωρήσῃ ὀλίγον ἀκόμη.

Προὔχρει διὰ σειρὰς ἐπικινδύνων ἀλμάτων πρὸς τοὺς σωτήρας του.

Τέλος, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀνηκούστων προσπαθειῶν κατόρθωσαν νὰ πλησιάσωσιν ἀλλήλους ἀρκούντως εἰς τρόπον ὥστε νὰ δυνηθῇ ὁ γέρον ἁλιεύς μετὰ τοῦ υἱοῦ του — διότι ἦτο υἱὸς του — νὰ πηδῇ ἐν τῇ πλοιαρίῳ.

Ὁ δυστυχὴς εἶχεν ἤδη σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν ἐξαντληθῇ ἐκ τοῦ κόπου ὃν εἶχε καταβάλῃ.

Σχεδὸν σωθεὶς πλέον, ἠγέρθη κατὰ τὸ ἥμισυ ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου καὶ παρατηρῶν τὴν λέμβον, ἥτις εἶχεν ἤδη γίνῃ παίγιον τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θαλάσσης.

— Καϋμένη, Καϋμένη Μαρία - Ρέζα..... ποῦ σὲ εἶχα βαπτίσῃ μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἐγγονῆς μου!

Καὶ οἱ συνήθως στεγνοὶ ὀφθαλμοὶ του, ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Εἰ! καλὰ! θὰ τὴν φέρωμεν πίσω!

Ταχὺς ὡς ἡ σκέψις, ὁ Βίκτωρ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετὰ τινὰς κινήσεις, ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμής καθ' ἣν τὸ χεῖλος τῆς «Μαρίας - Ρέζας» ἤγγιζε σχεδὸν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὥρμησεν ἐντός, κατέπεσεν, ἀνηγέρθη, πληγωμένος ἴσως, καὶ ἀποφασιστικῶς δι' ἐνὸς κτυπήματος τοῦ πηδαλίου ἔστρεψε τὴν λέμβον πρὸς τὴν ξηράν.

— Βίκτωρ!... Φθάνει, παιδί μου!... Γύρισε!

Ὁ γέρον ἁλιεύς παρεκάλει οὕτω τὸν ἀνδρεῖον νεανίαν νὰ ἀπόσχη τῆς παρατόλμου ἐπιχειρήσεώς του.

— Τὴν κόρην σου διὰ τὴν σωθεῖσαν λέμβον, καπετάνιο! ἀνέκραξε πάσῃ δυνάμει ὁ δοκιμαζόμενος... Ἐμπρός, κωπηλατεῖτε!

— Κωπηλατεῖτε! διέταξεν ὁ καπετὰν Ἀνδρέας, αἰσθανόμενος ὅτι οὐδὲν ἤδυνάτο.

Μετὰ μεγίστης ἱκανότητος, ἐνθυμούμενος τὸν χειρισμὸν ὃν πολλάκις εἶχε διδασθῇ ὑπὸ τῶν ἁλιέων, οὗς ἠγάπα νὰ συνοδεύῃ καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ σκοτεινοῦ τινος, οὕτως εἶπεν, ἐνστίχτου ὑπερ ἀνέλαμψε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μεγίστου κινδύνου, ὁ Βίκτωρ προσεπάθησε νὰ κρατήσῃ τὴν λέμβον ἐντός τῆς αὐλακῆς

ήν έσχημάτιζε τὸ πλοιάριον, τὸ ὅποιον, παρὰ τὸν αὐξανόμενον κίνδυνον εἰς ὃν ἐξετίθεντο πάντες οἱ ἄλκιεῖς, ἔρριψεν εἰς αὐτὸν σχοινίον καὶ τὸν ἔρρυμούλκει μεταξὺ τῶν κυμάτων.....

IV

Μετὰ τρία τέταρτα, τὸ πλοιάριον καὶ ἡ λέμβος ὠθούμενα ὑπὸ τελευταίου κύματος, προσήραξαν ἐπὶ τῆς ἄμμου εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος.

Κραυγὴ χαρᾶς, μετὰ τόσῃν ὥραν ἀγωνίας ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς!

‘Ο Βίκτωρ τότε ἠσθάνθη πληγὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου ἀλλ’ ὁ πόνος δὲν συνέσπασε τὸ πρόσωπόν του, ὅτε ὁ καπετάν ‘Ανδρέας ἐκίνησεν ἰσχυρῶς τὴν πάσχουσαν χεῖρα:

— Μὰ τὴν πίστιν μου, παλληκάρια! αὐτὸ τὸ παιδί «τῆς στερεᾶς» εἶναι περίφημος ναύτης!.... Καὶ γι’ αὐτὸ θὰ γίνῃ γαμβρός μου!.... Πήγαινε, φίλησε τὴν Λουίζαν· οἱ ἀρραβῶνες ἔγειναν!.....

— Καὶ οἱ ἄλιεῖς τοῦ Λούκ θὰ εἶναι εἰς τὸν γάμον! εἶπεν ὁ ναυαγὸς ὅστις ἦτο ἄλιεὺς τοῦ Λούκ, καὶ ὁ ὅποιος ἐναγκαλιζόμενος τὸν ἄνδρεϊον υἱὸν του, παρητήρει τὴν ὥραιαν λέμβον τὴν ἀποσπασθεῖσαν μετ’ αὐτοῦ ἐκ τῆς φοβερᾶς καταιγίδος.

(René Ghil)

Γ. Ι. ΑΥΡΙΠΗΣ.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Τὸ ΚΥΠΕΛΛΟΝ «Gordon - Bennet»

Τῇ 17ῃ Ἰουνίου ἐν Γερμανίᾳ, παρόντος τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, διεφιλονικήθη τὸ κύπελλον «Gordon - Bennet», ὅπερ εἶχεν ὀρίσθῃ ὡς βραβεῖον εἰς τὸν νικητὴν.

Κατὰ τὸν δρόμον τοῦτον τῶν αὐτοκινήτων ἀντεπροσωπεύθησαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν χρωμάτων τὰ ἑξῆς ἐξ κράτη, ἅτινα ἀπέστειλαν ἀνὰ τρία ἕκαστον αὐτοκίνητα: ἡ Γερμανία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Αὐστρία, ἡ Ἰταλία, ἡ Γαλλία καὶ τὸ Βέλγιον. ‘Ο ἀρίστος τῶν συμμετασχόντων ἀνήρχετο εἰς 18. Κατ’ ἀρχάς μὲν ὁ ἀγὼν διεφιλονικήθη μεταξὺ τοῦ Γερμανοῦ Jenatzy καὶ τοῦ Γάλλου Théry, ἀλλὰ τέλος ὑπερίσχυεν ὁ περιώνυμος Théry, διατρέξας τὸν δρόμον τοῦτον, ὅστις ἀνήρχετο μέχρι 528 χιλιομέτρων ἐν διαστήματι 5 ὥρ. 50' 8" μὲ μέσῃ ταχύτητι 96 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, ἐν ᾧ ὁ ἀντίπαλός του Jenatzy ἐδά-

πάνησεν 6 ὥρ. 1' 28" μὲ μέσῃ ταχύτητι 93 χιλιομ. 80 μέτρων.

‘Η νίκη αὕτη τῶν γαλλικῶν αὐτοκινήτων ἐνθέρμως ἐπευφημήθη· ὁ δὲ αὐτοκράτωρ συνεχάρη τὸν κ. Brasier, τὸν κατασκευαστὴν τοῦ νικήσαντος αὐτοκινήτου, ὅστις παρουσιάσθη ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ ἐξέδρᾳ.

‘Ο Γουλιέλμος ἀπέστειλε συγχαρητήριον τηλεγράφημα πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας κ. Loubet ἐπὶ τῇ νίκῃ τῆς Γαλλ. Βιομηχανίας.

‘Η περιφέρεια «τῶν Ἀρδένων» καὶ

ὁ γῦρος «τῆς Γαλλίας».

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον δύο δρόμοι αὐτοκινήτων διεξήχθησαν, ἐξ ὧν ὁ εἰς σπουδαιότερος τοῦ ἑτέρου· καὶ ὁ μὲν εἰς ἐν Ἀρδέναις τοῦ Βελγίου, ὁ δ’ ἑτέρος ἐν Γαλλίᾳ.

Κατὰ τὸν πρῶτον δρόμον, ὅστις ἐγένετο τῇ 28ῃ Ἰουλίου ἐν Ἀρδέναις, οἱ συναγωνιζόμενοι ὠφείλον νὰ διανύσωσι 600 χιλιόμετρα ἄνευ διακοπῆς ἐπὶ ὁδῶν ἀνωμαλῶν καὶ προσκομματωδῶν. Τὰ αὐτοκίνητα ἐκεῖνα, οἱ ἀερόλιθοι μᾶλλον, οἵτινες ἐθριάμβευσαν πρὸ ἐνὸς καὶ πλέον μηνὸς εἰς τοὺς ὁμαλοὺς δρόμους τῆς Ὀστάνδης κατορθώσαντες νὰ διανύσωσιν ἐν χιλιόμετρον ἐν διαστήματι 21' 3/5 (ἔπερ ἀνήκουστον), ὑπέκλυψαν ἐνώπιον μηχανῶν ἡττον ταχειῶν ἀλλὰ πλέον στερεῶν. ‘Η μέση ταχύτης τοῦ νικητοῦ κ. M. Heath, ἐπὶ γαλλικοῦ αὐτοκινήτου, ἀνέρχεται μέχρι 95 χιλιομ. τὴν ὥραν καὶ οὕτω διέτρεξε τὰ 600 χιλιομ. εἰς 6 ὥρ. 30'.

‘Ο μεγαλειότερος ὅμως δρόμος ἀντοχῆς τῶν αὐτοκινήτων εἶνε ὁ καλούμενος «Γῦρος τῆς Γαλλίας», ὅστις διεξήχθη ἀπὸ τῆς 10ῆς μέχρι 21ῆς Ἰουλίου. ‘Η μέλλουσα νὰ διανυθῇ ἀπόστασις ἀνήρχετο εἰς 2410 χιλιόμετρα· ἦτο ὅμως διηρημένη εἰς 6 σταθμούς: Παρίσιον - Λυῶν, Λυῶν - Μασσαλία, Μασσαλία - Τολῶσα, Τολῶσα - Βορδῶ, Βορδῶ - Νάντη, Νάντη - Παρίσιον.

Νικητὴς τοῦ δρόμου τούτου εἶνε ὁ Μαυρίκιος Ofarin, διανύσας αὐτὸν εἰς 93 ὥρ. 6' 24". Δεύτερος ἦλθεν ὁ Pothier εἰς 93 ὥρ. 9' 52".

Γ. Α. Π.

